

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἑσπεριακοῦ δρ. 6.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Σύλλογος τῆς Ἀναπλάσεως καὶ ἡ μετάφρασις τοῦ Εὐαγγελίου.—Εὐαγγελικὸν κήρυγμα Παναρ. Χ. Δουληγέρη· πῶς βλέπει ὁ Χριστὸς καὶ πῶς βλέπουν τινὲς Χριστιανοί.—Ἀλλόκοτος πατριωτισμός.—Πίστις—Ἐμπιστοσύνη—Ἀφροσύνας—Ἀνταπάνησις· Δ' ἡ πίστις ἐν τῇ ἐλπίδι καὶ τῇ ὑπομονῇ τῆς ψυχῆς ὑπὸ Τυροῦ τοῦ Ἀναστασίου.—Τὰ κατ' ἡμῶν ὀφειλόμενα πρὸς τὸν Θεὸν αἰσθημένα.—(συνέχεια) ὑπὸ Π. Κ. Γκορογιάννη. — Κανονισμοὶ τοῦ ἐν Πόρει τμήματος τῆς «Ἀναπλάσεως». — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον.—Κήρυγμα «Ἀναπλάσεως».

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ», ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Θεολόγοι νεκροί, δόσαντες χεῖρα συμμάχους εἰς ἀπίστους καὶ μασόβους, ἐξεμεταλλεύθησαν τὸ ἐγερθὲν ζήτημα τῆς μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ νὰ διαβάλλωσι πρόσωπα καὶ σωματεῖα, καὶ διὰ νὰ διακηρύξωσιν ἀρχὰς ἀντιχριστιανικὰς καὶ ὀλεθρίας μετ' αὐθαθείας, ἥτις ἐνάμιλλον ἔχει μόνην τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν μαρτίαν των.

Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ τῆς διαβολῆς καὶ τῆς συκοφαντίας δὲν ἐλησμονήθη ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως», οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ λησμονηθῇ. Εἰς τὸ μακρὸν δημοσιογραφικὸν στάδιόν του τὸ ὁμώνυμον Περιοδικὸν ἐλύπησε πολλοὺς· πρῶτον τοὺς διαδότας τῆς ἀθείας καὶ τοῦ ὕλισμου· δεύτερον τοὺς ἀδρανεῖς καὶ καπηλοὺς ἐκείνους θεολόγους, οἵτινες βλάπτουσι περισσότερον τῶν ἀπίστων· καὶ ἐπ' ἐσχάτων τὸ μασσονικὸν τάγμα, τὸ ὁποῖον τὰ μὲν πλεῖστα ὄργανα τῆς δημοσιογραφίας ὑπερήσπισαν μετὰ φανατισμοῦ, οὐδεὶς δὲ τῶν ἀπιστῶν θεολόγων μας ἐκρίνε πρέπον νὰ ἐλέγξῃ καὶ ἀντιπολημῇ.

Ἡ τακτικὴ μας αὕτη, ὑπαγορευθεῖσα ἐκ καθήκοντος ἐλευθέρου ἀπὸ πᾶν πάθος καὶ ἀπὸ πᾶσαν ἰδιοτελείαν, μᾶς παρεκάλει εὐχαίρως, οἵτινες εὐκαιρίαν ἐπέζητουν ἐκείνην. Καὶ ταύτην ἐννείσαν ὅτι ἐπέτυχον ἐν τῷ ζητήματι τῆς μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως» εἰς οὐδεμίαν μετὰφρασιν ἀνερρίχθη. Αὐτὸς ἐπεχείρησεν ἀπλῶς ἐρμηνευτικὴν παράφρασιν, τῆς ὁποίας τὸ πρῶτον μέρος ὑπέβαλεν εἰς τὴν κρίσιν τῆς Μ. Ἐκκλησίας. Οἱ δὲ τοιαύτη ἐργασία δὲν καταδικάζεται ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικὰ θέσμινα, ὅτι δύναται μάλιστα ν' ἀποβῇ λίαν ὠφέλιμος, κανεὶς δὲν ἠμφισβήτησεν, οὔτε σήμερον ἀκόμη, ὅτε τὸ πάθος καὶ ἡ μαρτία τόσα ἄλλα ἐφλούρυσαν.

Ἐξ ὅλων τῶν ἐφημερίδων μόνον οἱ «Καίροι» ἀνέγραψαν ἐκ πεπληγημένης ἢ κακοδολῆς πληροφορίας, ὅτι ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐπιχειρεῖ μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀλλ' ἀμέσως τὴν ἐπισύσαν ἐνημερίσθη ἐν τῇ αὐτῇ ἐφημερίδι διὰφυσίς ἐκ μέρους τοῦ κ. Γαλανοῦ, ἐν ᾧ καθωρρίζετο ὅτι ἡ «Ἀνάπλασις» ἐρμηνευτικὴν παράφρασιν ἐπιχειρεῖ, καὶ οὐδεὶς πλέον εὐρέθη νὰ ἐπαναλάβῃ εἰ Ἀθήναις τὸ ψευδολόγημα.

Ἐν τούτοις τὸ ἄπαξ δημοσιευθὲν ἔκαμε τὸν κύκλον του, ἡ δὲ προφορικὴ σπερμολογία τῶν μαχθηρῶν ἢ τῶν ἡλιθίων ὑποβοηθεῖ, ἔστω καὶ λίαν περιορισμένως, τὴν διαβολὴν.

Ἐνεκα τούτου ἀναγκαζόμεθα νὰ προσώμωμεν εἰς τὰς ἐξῆς διασαφήσεις.

Α.) Τὸ φρόνημα τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» περὶ νεοελληνικῆς μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου διευτυπώθη εἰς τὸ φύλλον τοῦ ὁμώνυμου περιοδικοῦ τῆς 25ης Μαρτίου 1899, ἔχει δὲ ὡς ἐξῆς·

«Ἡ ἐκδόσις τῆς Νέας Γραφῆς ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως», ἥς ὁ πρῶτος τόμος ἐνεκρίθη ἤδη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου καὶ μετὰ μικρὸν παρεχεται εἰς τὸ δημόσιον, δὲν εἶνε μετάφρασις, ἀλλ' εἶνε ἐκδόσις τοῦ ἀρχαίου κειμένου, μὲ σύντακτον, ἐρμηνείαν ἐν παραφράσει καὶ σημειώσεσι καὶ μετὰ προσευχὰς ἐγκριμένας καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

«Ἡ δὲ ἐκτιθέμεθα ἐνταῦθα τοὺς λόγους, δι' οὓς ἡ ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον Προεδρίαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Ἐπιτροπὴ τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» πρὸς διάδοσιν τοῦ θελοῦ λόγου ἐθεώρησε δέον νὰ ἐκδώσῃ τὴν Νέαν Γραφὴν

ὄχι ἄνευ τοῦ ἀρχαίου κειμένου, ὅχι κατὰ μετάφρασιν, ὅχι μὲ μακρὰν ἐρμηνείαν, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀρχαῖον κείμενον, μὲ σύντομον ἐρμηνείαν καὶ μὲ προσευχάς.

α' Ἡ Ἐπιτροπὴ ἔκρινεν ὅτι ἐν τῇ ὑπόθεσι Συλλόγου τῆς α' Ἀναπλάσεως ἐκδόσει τῆς Καινῆς Διαθήκης κατὰ τεύχη ἔπρεπε νὰ ὑπάρχει τὸ ἀρχέτυπον κείμενον διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους :

α') Διότι σκοπὸς πάσης ἐρμηνείας ἢ μεταφράσεως εἶνε ἡ κατανόησις αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ κειμένου, ὅπερ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ παρατίθεται, ὅπως ὑπάρχει πάντοτε πρόχειρον εἰς παραβολὴν μετὰ τῶν ἀντιστοιχούντων χωρίων τῆς ἐρμηνείας ἢ παραφράσεως.

β') Διότι τὸ ἀρχέτυπον κείμενον φέρει τὸ θεόπνευστον κύρος.

γ') Διότι τὸ ἀρχέτυπον κείμενον φέρει τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος τῆς θεηγόρου πρωτοτυπίας.

δ') Διότι ἡ τοῦ ἀρχέτυπου κειμένου κατανόησις ἐθίζει εἰς τὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης.

ε') Διότι τὸ ἀρχέτυπον κείμενον ἀναγινώσκεται ἐν ταῖς νχοῖς, κατὰ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ εἰς συντεταγμένα αἱ ἀκολουθίαι, ἐν αἷς ὁ λαὸς δὲν πρέπει νὰ παρευρίσκηται ἀκούων ἀλλὰ μὴ ἐνοῶν, διότι οὕτω δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ ὀφειλομένη τῷ Θεῷ ἐν πνεύματι λατρεία.

α' Ἡ Ἐπιτροπὴ ἔκρινεν ἐπίσης ὅτι ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Συλλόγου τῆς α' Ἀναπλάσεως ἐν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ μετάφρασις κατὰ λέξιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους :

α') Διότι ἡ κατὰ λέξιν μετάφρασις εἶνε ἐρμηνεία ὄχι τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ τοῦ γράμματος, τοιαύτη δ' ἐρμηνεία μόνον ἀρκεῖ ὅπου ὑπάρχουσι μόνον ἀπλὰ διηγήσεις.

β') Διότι ἡ κατὰ λέξιν μετάφρασις, ἀπλοποιῶσα τὴν φράσιν, ἀλλὰ μὴ καθορίζουσα τὴν ἔννοιαν, ἐστὶν εἰς τὸν ἀδαήλατον κινδυνώδης, παρέχουσα πολλὰς ἀφορμὰς παρανοήσεως καὶ ἀποπλανήσεως, ὅπου μάλιστα σπανίζουσι μὲν οἱ ἐν ὀρθοδόξῳ πνεύματι ἐρμηνευταί, περιτρέχουσι δὲ τὰς ὁδοὺς οἱ στρεβλοῦντες τὸν θεῖον λόγον κατὰ τὸ ἐκάστη δοκοῦν.

γ') Διότι κατὰ λέξιν μετάφρασις τοῦ Εὐαγγελίου ὑπάρχει ἂν δὲ τοιαύτην ἐπιλοπιδνεῖ καὶ ὁ Σύλλογος, δὲν θὰ παρείχεν εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Γένος τι, οὐ ἔστι χρεία. Ἐστὶ δὲ χρεία λαϊκῆς ἐρμηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Καὶ κατωτέρω, ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ καθορίζονται οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποῖους προετιμήθη ἡ ἐρμηνευτικὴ παράφρασις.

Ἐκ τούτων πᾶς τις δύναται νὰ ἴδῃ ὅτι οἱ ἀποδίδοντες εἰς τὸν Σύλλογον τῆς α' Ἀναπλάσεως ἐνοχλῇ ἐπὶ μεταφράσει τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε ἀπλούστατοι σπερματολόγοι καὶ συκοφάνται.

β') Οἱ περὶ τὸν Σύλλογον τῆς α' Ἀναπλάσεως ὡς σωματοῖον μὲν ἔχουσιν ὡς ἀνωτέρω σαφῆ καὶ ἐκπεφρασμένην τὴν περὶ μετάφρασεως τοῦ Εὐαγγελίου γνώμην των. Ὡς ἄτομα δὲ τίποτε δὲν ἔκαμαν, διὰ νὰ θεωρηθῶσιν ἀντιφάσκοντες.

Τῆς μετάφρασεως τὰς δυσκολίας καὶ τοὺς κινδύνους κα

νεῖς ἐν αὐτῶν δὲν ἠνέχθη. Ἀλλ' ἐν ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία διὰ κοινῆς συνεννοήσεως ἐβίλοπιδνει μίαν μετάφρασιν καὶ τὴν ἐνέκρινε πρὸς ἰδιωτικὴν χρῆσιν τοῦ ἁπλοῦς ἀστέρου λαοῦ, ὅτε ἡ μετάφρασις αὕτη θὰ ἦτο πιστὴ καὶ ἀκριβὴς καὶ ἐλευθέρη ἀπὸ κινδύνους, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καὶ μόνον ἐν τοιαύτῃ δὲν θὰ ἐθεώρουν οἱ περὶ τὴν α' Ἀνάπλασιν κολασμένην τὴν μετάφρασιν μόνον ἕνεκα τῆς γλώσσης τῆς, διότι ἡ σημερινὴ μας γλῶσσα δὲν εἶνε ἐκκλησιαστικῶς ἀφωρισμένη, εἰς αὐτὴν δὲ καὶ κηρύττομεν τὸ Εὐαγγέλιον καὶ γράφομεν τὰς κατηχήσεις μας καὶ τὰ ἄλλα θρησκευτικὰ βιβλία μας· ἀλλὰ καὶ πάλιν τότε οἱ περὶ τὴν α' Ἀνάπλασιν θὰ ἐθεώρουν ὄχι ἐπαρκῆ τὴν ἀπὸ τῆς μετάφρασεως ὠρίλαιαν ἄνευ ἐρμηνείας καὶ διδασκαλίας ζωῆς, ἀποδείξας δὲ τοῦτο ὑπάρχει τὸ ὅτι οὔτε ἐσκέφθησαν κἄν νὰ ἐπιχειρήσωσι μετάφρασιν, ἀξίαν δὲ προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος ἔκριναν μόνον τὴν ἐρμηνευτικὴν παράφρασιν.

Γ') Ὁ συντάκτης τῆς α' Ἀναπλάσεως κ. Μιχ. Ι. Γαλανός ἤλεγξεν ἐν τῇ α' Ἀκροπόλει τὸν βουλευτὴν Ἀττικῆς κ. Ν. Λεβιδῶν γράψαντα κατὰ τῆς μετάφρασεως· ἀλλὰ τὸν ἤλεγξε, διότι φρονεῖ ὅτι εἰς βουλευτὰς συνηγορήσαντας ἐπὶ τοῦ βουλευτικοῦ βήματος ἀπροκαλύπτως ὑπὲρ τῆς μασσονίας καὶ ἐργασθῆναι πρὸς ἐθνικὴν καταστροφάντων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀγυρτεῦσι παριστάμενοι ὡς ὑπέρμαχοι τῆς ὀρθοδοξίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ κάμουν νὰ λησμονηθῇ ἡ μασσονικὴ των ιδιότης καὶ νὰ συνεχίσωσι τὸ ἀπαίσιον ἔργον τῆς διαβολῆς προσώπων σεπτῶν.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος δὲν ἠνέχθη νὰ συνηγορῇ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔργου του παιδίσκη δαιμονιομένη, διότι ἐθεώρει μιανὴν καὶ ἀκάθαρτον τὴν τοιαύτην συνηγορίαν. Τί λοιπὸν ἔπρεπε νὰ κάμωμεν ἡμεῖς, ὅταν μασσόναι καὶ φύλλα μασσονικὰ ἐστράτευον κατὰ τῆς μετάφρασεως, διὰ νὰ φανοῦν ὀρθόδοξοι καὶ λησμονηθῶσιν αἱ κατὰ τῆς ἐκκλησίας βλαφημῖαι των, ὅπως οὕτω παρασύρουν εὐκολώτερον καὶ ἄλλα θύματα εἰς τὸν μασσονισμόν; Ἐπρεπε νὰ κάμωμεν ὅτι ἄλλοι ψευδοχριστιανοί, οἵτινες μόνον ποῦ δὲν ἀντήλλαξαν ἀσπασμούς μοῦλων; Περισσότερον ἀπὸ πᾶσαν μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου ἐθεώρησαμεν ἡμεῖς ἐπικίνδυνον τὸν μετασχηματισμὸν τῶν μασσόνων εἰς ὑπερμάχους τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ δι' ὅσων ἐγράψαμεν ἐν τῇ α' Ἀκροπόλει ἠβελήσαμεν νὰ διασχίσωμεν τὸ προσώπειόν των καὶ νὰ προφυλαξώμεν ἀπὸ τὴν ἐντεχίον ἀπάτην τὰς συνειδήσεις τοῦ λαοῦ.

Νομίζετε τάχα, Κύριοι, ὅτι αὐτοὶ ἠβέλησαν ἀπλῶς νὰ ἐμποδίσωσι τὴν μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου;

Μὴν ἡ Μασσονικὴ των ιδιότης δὲν σᾶς ἔκαμεν ἄρα γε νὰ σκεφθῆτε τί τοῦ παρεκίνησε νὰ ἀναλάβωσι τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Ἐκκλησίας;

Εἰς τὸ φύλλον τοῦτο δηλώνομεν μέρος τῶν σκοπῶν των. Εἰς τὸ ἐπόμενον θέλετε ἴδετε πῶς τὸ ζήτημα τῆς μετάφρασεως τοῦ Εὐαγγελίου ἠβέλησαν νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῶσι διὰ νὰ ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τὸν λαόν καὶ τὸ πρωτότυπον, ἐνῷ συγχρόνως διὰ ἑλλαν φίλων καὶ ὁμοφρόνων καὶ συμμάχων των προσέβησαν

εἰς βλαφημίας κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὑβρεῖς, τὰς ὁποίας ἐνέτεινευσεν ἄρα παραγνώρισις τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ἰστορίας τοῦ Χριστιανισμοῦ συνηνωμένη μὲ λύσαν καὶ μανίαν ἐσχάτης ἀσθελείας καὶ ἀδελείας.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

ΠΩΣ ΒΑΠΤΗΘΗ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ
ΚΑΙ ΠΩΣ ΒΑΠΤΟΥΝ ΤΙΝΕΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΝ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται,

Ἐν τῷ κόσμῳ οὐδὲν ὑπάρχει καὶ οὐδὲν διενεργεῖται ἄνευ σκοποῦ· εἶνε βεβαίως δυνατόν νὰ ἀγνοῇται ὁ λόγος καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως πλείστον ἀντικειμένων καὶ νὰ διατρέφεται καὶ χαλαροῦται ἡ σκοπιμότης τῶν ἐνεργειῶν ἡμῶν, ἀλλ' ἐντελὴς ἄσκησις ὑπαρξὶς καὶ ἐνέργεια δὲν ὑπόγει.

Καὶ ὅταν ὁμιλῶμεν καὶ ὅταν γράφωμεν καὶ ὅταν ἀκούωμεν, ἔχομεν ὀρισμένον σκοπόν, τὸν σκοπὸν τῆς ὁπελείας καὶ τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τούτου, πρέπει νὰ καταστοχαζώμεθα τοῦ σκοποῦ, ἕνεκα τοῦ ὁποῦ πράττομεν ταῦτα, καὶ νὰ κατευθύνωμεν προσηκόντως τὸν νοῦν ἡμῶν πρὸς κατανόησιν πάσης ἀληθείας, ἥτις, ὅσον πλείοντερον φωτεινὴ ὑπάρχει, τοσοῦτον ἡμᾶς βοηθεῖ ἐν τῇ πράξει, ἐν τῇ πρὸς αὐτὴν πλήρει συμφωνίᾳ τοῦ βίου ἡμῶν.

Ὁ θεὸς Παῦλος βεβαίως τὸν λόγον καὶ τὴν σκοπιμότητα πάσης Εὐαγγελικῆς ἐντολῆς λέγων σαφῶς καὶ ρητῶς ὅτι εἴσα προεγράφη εἰς ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη. Ἦθελεν εἶπει τις, ὅτι τοῦτο εἶνε πασίγνωστον καὶ, ἀλλὰ λεληθότως πῶς εἶνε ἄγνωστον εἰς τοὺς πολλούς, διότι ὁ πονηρὸς αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῶν καρδιῶν ἡμῶν καὶ εἰς χριστολογούμεν καὶ τὰς ὑψίστας ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου πιστεύομεν καὶ ἀποθαυμάζομεν, δὲν πράττομεν ὅμως κατ' αὐτάς.

Ὁ Χριστὸς οὐ μόνον «Φῶς ἐλάλυθεν εἰς τὸν κόσμον», ἀλλὰ καὶ θερμότης καὶ ζωὴ· ὅσον δὲ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ζωὴ ὑλικὴ εἰς τὸν κόσμον χωρὶς τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ μὲ μόνον τὸ φῶς αὐτοῦ, τοσοῦτον εἶνε δυνατόν καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ ζῶμεν ἡθικῶς μὲ μόνον τὸ ἐκ τῆς μελέτης καὶ τῆς ἀκρόσεως τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ προερχόμενον φῶς εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν, χωρὶς νὰ ἔχωμεν περιεστειμένον ἐνθέρμον ζῆλον καὶ ἐμπρακτον χριστιανικὴν ζωὴν.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ σκοπὸν ἔχει, λέγει ὁ θεὸς τῶν ἰθύνων Ἀπόστολος, τὸ «ἀποθέσθαι ἡμῶς τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης»· ἔχει σκοπὸν τὸ «ἀνανεοῦσθαι τῷ πνεύματι τοῦ νοὸς ὑμῶν, καὶ ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας». ἔχει σκοπὸν τὴν «ἐν Χριστῷ καινὴν κτίσιν», τὴν ἀνάπλασιν καὶ ἀναγέννησιν ἡμῶν.

Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν, ἀγαπητοὶ ἀναγνώται, εἰς τὸ σημεῖον

τούτου θεοῦ νὰ προσβλέπῃ, τοῦτο πρέπει νὰ εἶνε τὸ μέλημά του, ἐν ᾧ ἴδῃ ὅτι ἀνακαινίσθη ἐν Χριστῷ, ἐν ᾧ ἡμεῖς μακρὰν ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης. Σκοπεῖ δὲ πρὸς τοῦτο καὶ ἀναποτρῶν εἶνε τὸ Εὐαγγέλιον, διὰ τοῦ ὁποῦ δύναται ἕκαστος νὰ γνωρίσῃ καὶ ἐπιμύσῃ τὴν ἡθικολογικὴν του κατάρτασιν.

Καὶ ἰδοὺ ἐν οὐρανῷ πρὸς σημειὰ τινὰ «ἐπιθυμιῶν τῆς ἀπάτης» πῶς φωτίζει τὸ σκότος ἡμῶν ἡ ἱστορία τοῦ Εὐαγγελίου τῆς πέμπτης Κυριακῆς τοῦ Λουκᾶ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει παρβολικῶς, ὅτι ὑπῆρχεν ἄνθρωπος τις πλούσιος, ὁ ὁποῖος περιεβύλλετο μὲ ἐνδύματα πολυτελέστατα ἐκ πορφύρας καὶ βύσσου καὶ ἔλαμπε καὶ εὐρυβαίνοτο ἰσοκλήτως καθημέραν, ἐξ ἀντιθέτου δὲ ὑπῆρχεν ἄλλος ἄνθρωπος ὀνόματι Λίτζρος, οὐ μόνον πτωχὸς, ἀλλὰ καὶ ἀσθενὴς καὶ ἀκίνητος καὶ μὲ ἐλεεινὰς πληγὰς, εἰς ἐπιμέτρον δὲ καὶ γυμνός· διὰ τοῦτο οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκεα αὐτοῦ. Τὸν εἶχον δὲ, λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, θέση εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πλουτοῦ, ἀλλ' οὗτος οὐδὲως τὸν εὐσπλαγγίσθη, οὐδὲ κἄν τὸν περιεβύλλετο· διὰ τοῦτο ἐπιθύμει καὶ δὲν κατάρθου νὰ χορτασθῇ μὲ τὰ ψυχία, τὰ ὅποια ἔσπευον ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουτοῦ, διότι καὶ αὐτὰ, φαίνεται, προλαμβάνοντες τὰ ἐσθίων οἱ εὐκίνητοι κύνες, οἱ ὁποῖοι ἔλειχον καὶ τὰς πληγὰς αὐτοῦ.

Ἦλθε καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἀπέθανεν ὁ καταβασιανισμὸς πτωχὸς Λίτζρος καὶ ἀκίνητος ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· μετέθετο δηλαδὴ εἰς τὸν τόπον τῶν μακαρίων πνευμάτων, τὸν ὁποῖον σελαγίζει τὸ αἰώνιον φῶς, αἰπέθανε δὲ, λέγει, καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη, καταβὰς ἐκ τῆς αἰωνιότητος εἰς τὸν σκοτεινόν καὶ ζοφώδη ἄδην, τὸν ὁποῖον εἰκονίζει ὁ τάφος, ἀπεκλείσθη τῆς μακαριότητος καὶ τῆς θέας τοῦ ἀνεκδιηγήτου ὑπεράλμνοντος αἰωνίου καὶ ἀτελευτήτου φωτός.

Ἰδοὺ, ἀγαπητοὶ ἀναγνώται, πῶς βλέπει ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὰ πράγματα· ἂν δὲ καὶ ἡμεῖς οὕτω βλέπωμεν καὶ τὴν αὐτὴν ἐκτίμησιν κάμνωμεν, τότε εἰμεθα «καινὴ κτίσις ἐν Χριστῷ», ἀναγεννημένοι καὶ σεσωσμένοι ἐν αὐτῷ. Ὁ Κύριος ἡμῶν εἰς τὸν ἀναβυλλόμενον ἀπορρῦραν καὶ βύσσον καὶ εὐφροσύνον καὶ καθ' ἡμέραν λαμπρῶς πλούσιον οὐδὲ ὄνομα ἔδωκεν, ὅπως δείξῃ ὅτι οἱ πονηροὶ ἄνθρωποι εἶνε ἀνάξιοι νὰ μνημονεύωνται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ θεὸς αὐτοῦ λέγει· «Οὐδ' οὐ μὴ μνησθῶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν διὰ χυλῶν μου», εἰς δὲ τὸν πτωχὸν ἄλλ' ἀγαθὸν δίδεται ὄνομα, διότι μόνον οἱ ἀγαθοὶ εἶνε ἄξιοι μνείας παρὰ τῷ Θεῷ. «Καὶ ἐντηνόν, λέγει ὁ Προφητὴνάζ, τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον αὐτοῦ».

Τί δὲ λέγει ἀντιθέτως καὶ ἐμπράκτως ὁ κοινὸς ροὺς τῆς σημερινῆς κατωφέρειας παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων, ὁ δὲ εἶπωμεν. Ἰδοὺ τί ἐκπράττουν οἱ φαυλότεροι «ἔρπαζε νὰ ᾄδῃ καὶ κλέψῃ νάχικε», εἰμπορεῖ νὰ φαίνεται σκληρόν τὸ πρᾶγμα, ὅμως εἶνε ἐν πλήρει ἐφαρμογῇ μάλιστα παρ' ἐκείνοις, τῶν ὁποῶν ἡ λεπτὴ ἀκοὴ ἀποτραπίζεται διὰ τὴν ἔκφρασιν· διότι ἂν ἐξητῆζέτο πῶς ἐσχηματίσθησαν αἱ πολλὰ χιλιάδες καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν πολλῶν καὶ πῶς

ἐκτίθησαν οἱ μαρμαίνοι τάφοι, τὰ λεγόμενα μέγαρα τῶν συναδελφῶν τοῦ πλοῦτου τοῦ Εὐαγγελίου, θὰ ἀπεδεικνύετο ὅτι διὰ θεμελιῶν μέσων οὐδὲ εἰς ἀπὸ τοὺς χιλίους ἐσχημάτισε ταῦτα.

Πῶς δὲ θεωροῦνται ἐνεχαιρέτως κακοὶ τε καὶ καλοὶ πλούσιοι ἀπὸ ἡμᾶς τοῦ σημερινοῦ ψευδοχριστιανούς; ὡς οἱ εὐτυχέστατοι, οἱ εὐδαιμονέστατοι, οἱ εὐφροέστατοι καὶ πρακτικώτατοι τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους καθ' ἡμέραν ἀποθαυμάζει ὁ ὄλῳφρων καὶ ὁ πολὺς κόσμος.

Δι' ἕνα ἐνδεχόμενον ἀποφύρην καὶ βίβασον, δι' ἕνα «εὐφροαινόμενον καὶ ἡμέραν λαμπρῶς» πλούσιον οἱ πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν καταπατοῦμεν καὶ καθίζκον καὶ συνείδησιν, ἀρκεῖ νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν, ἀρκεῖ νὰ καρπωθῶμεν ἔστω καὶ ὑποθετικῶς μίαν εὐμενῆ παρ' αὐτοῦ ἐκδήλωσιν.

Πῶς δὲ θεωροῦμεν τοὺς πένητας, τοὺς γυνούς, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ λοιποὺς καθ' ὕλην ἐχόντας; Ὡς μαρούς, ὡς βλάνας καὶ ἡλιθίους, ἀπαξιοῦμεν δὲ καὶ νὰ τοὺς χαιρετίσωμεν ἀπλῶς, καίτοι τοῦτο δι' αὐτοὺς εἶνε σπουδαία ἀνακούφισις καὶ παρηγορία εἰς τὰς θλίψεις των.

Ἀλλοίμονον δὲ εἰς αὐτοὺς ἔαν πρόκηται νὰ ἀντικρουθῶν με κανένα πλούσιον καὶ ἰσχυρὸν ἐνώπιόν μας εἴτε ὡς δικαστῶν εἴτε ὡς ἐρχόντων οἰωνοῦντες εἴτε καθ' οἰωνοῦντες κοινωνικὴν σχέσιν, διότι ἤθελον πάθῃ οὐχὶ ὅτι ἐπασχεν ὁ πτωχὸς Λαζάρους τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ τὴν ἀσπλαγγνίαν τοῦ πλουτοῦ ἐκείνου, ἀλλὰ πολὺ χεῖρονα ἐφ' ἧσα ἐπασχεν ἀπὸ τοὺς κύνας τοῦ πλουτοῦ, οἵτινες ἔλκειον τὰς πληγὰς αὐτοῦ, διότι οὐ μόνον δικαίον δὲν εὐρίσκουσιν ὅταν μετὰ ἰσχυρῶν ἔχωσι διαφορὰς, ἀλλὰ καὶ αἱ πληγαὶ τῆς πενίας καὶ ὀλίγκης ἀδυναμίας δὲν λείχονται ἀλλὰ ζύονται ὑπὸ τῶν ἐφρόντων πρὸ τῶν ἰσχυρῶν, οἵτινες ἐπιτιμῶσιν αὐτοὺς καὶ ὡς αὐθάδεις, διότι ἐτόλμησαν νὰ ἐγείρωσι τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ ζητήσωσι τὸ δικαίον αὐτῶν.

Ἀκόμη δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ἰδιῶται καθέκαστην ζῶσι τὰς πληγὰς τῶν πτωχῶν Λαζάρων ὅταν αἰτῶνται ἐλεημοσύνην ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς ἀνοήτους, ἀκηροὺς καὶ ψεύστας, χωρὶς δὲ οὐδὲως νὰ γνωρίζωσι τὰ ὅλῳτα τῆς δυστυχίας αὐτῶν, τοὺς ἀποθῶσι πολλὰς καὶ ἀγρίως καὶ κακῶς τοὺς ἐκβάλλουσιν ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν, καὶ τούτου ἕνεκα πολλοὶ ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ἀσθενῶν αὐτῶν αἰδοῦμενοι καὶ μὴ τολμῶντες νὰ ζητήσωσιν ἐλεημοσύνην ἀποθνήσκουσιν ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους εἰς τὰς ὁδοὺς, τοῦθ' ὅπερ πολλὰς συνέβη πρὸς κατασχύνην τοῦ ἐκτὸς τοῦ Χριστιανικῆς Πίστης ζητουμένου καὶ θαυμάζομένου ψευδοπολιτισμοῦ ὑπὸ τῶν ἀνοήτων φερόντων τὸ Χριστιανικὸν ὄνομα, κατ' ἀνάγκην καὶ ἄνευ ἐπιγνώσεως Χριστιανῶν, διότι ἂν ὑπῆρχεν ἐν ἐπιγνώσει Χριστιανισμὸς εἰς ἡμᾶς καὶ ἐμερίμων οἱ πολιτικοὶ καὶ Ἐκκλησιαστικοὶ Προεστώτες περὶ ἰδρύσεως ταμείων ἐλέους ἐν ἐκάστη ἐνορίᾳ, θὰ περιεθάλλοντο μὲ ὀλιγωτέρως πολὺ θυλίας τῶν ἰδιωτῶν πάντες οἱ πραγματικῶς πενόμενοι καὶ πάσχοντες, καὶ οὐδεὶς θὰ ἠνώχλει τὸν κόσμον εἰς τὰς ὁδοὺς, εἴτε πραγματικῶς πάσχων, εἴτε μέθυσος καὶ ἄσωτος ὑπάρχων.

Τοῦτο δὲν εἶνε θεωρία, ἀλλὰ πράξις καὶ ἐξαγόμενον τῆς

Χριστιανικῆς Πίστης, ἡ ὁποία, ὅταν ἦτο θερμὴ εἰς τὰς καρδίας τῶν εἰς Χριστὸν πιστευθέντων ποτότων Χριστιανῶν, ἔτρε θυμῶνα ἀποτελέσματα. Ἄτοῦ πλῆθους τῶν πιστευσάντων, λέγουσιν αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία. . . οὐδὲ ἐνδεῆς τις ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς. τοῦθ' ὅπερ τυμθίνει καὶ σήμερον τόσον εἰς τὰ ἔθνη, ὅσον καὶ εἰς τὰς κοινωνίας καὶ τὰ άτομα. ἐφ' ὧν ἔχει ἐπιδρᾶσιν τὸ Εὐαγγέλιον, εἰς τοὺς κατέχοντας δηλονότι Πίστιν ἐν ἀληθείᾳ.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων παρατηρήσεων ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Ε' Κυριακῆς τοῦ Ἀσπυ, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, βλέπομεν ὅτι λεγόμεθα μὲν Χριστιανοὶ καὶ τυπικῶς ὀρθοσκευόμεθα, ἀλλὰ ἄλλως θεωρεῖ τὰ πράγματα ὁ Χριστὸς καὶ ἄλλως ἡμεῖς, οἵτινες δὲν εἰλικύσθημεν ἀκούη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ παρασύρουσιν ἡμᾶς αἱ ἐπιθυμίαι τῆς ἀπότης τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν ἡδονῶν.

Ὁ πλοῦτος βεβαίως χρησιμεύει διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐγεννήθησαν δι' αὐτὸν ἀλλὰ διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τὴν ὁποίαν κλεῖει ὁ πλοῦτος, ὅταν ὁ κατέχων αὐτὸν δὲν ἔχῃ καὶ ἡθικὸν πλοῦτον καὶ δύναμιν, ὅπως τὸν χρησιμοποιοῖ ἐπ' ἀγαθῷ καθυποτάσσων αὐτὸν καὶ μὴ ἐπιτρέπων νὰ μεταδίδῃ τὴν μεταλλικὴν του σκληρότητα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κατόχου του, ὡς συνέβη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀσπλάγγου πλουτοῦ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ζῶμεν βεβαίως ἐν ἐποχῇ ἡθικοῦ μαρasmus καὶ τὸ κοινὸν ρεῦμα μαινομένης θαλάσσης, τῆς μταιότητος καὶ ὀλομανίας, μὲς περικαλύπτει μέχρι λαμοῦ καὶ μὲς παρασύρει μέχρι ἀνατροπῆς καὶ καταποντισμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ γενναϊότητος ἀξίας Χριστιανῶν πρέπει νὰ ἀναπετάσωμεν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ μεθ' ὁρμῆς νὰ τραπῶμεν πρὸς τὸν λιμένα καὶ ἀναρριχηθῶμεν ἐπὶ τὴν πέτραν καὶ ἐναγκαλισθῶμεν τὸ οὐρανόμηκες δένδρον, τὴν Πίστιν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

ΑΛΛΟΚΟΤΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ τὴν ἑλλειψιν τοῦ πατριωτικοῦ συναισθήματος δὲν εἶνε ὀλιγώτερον θλιβερά ἢ νοσηρὰ διαστροφή αὐτοῦ. Θεάματος δὲ τοιοῦτου παριστάμεθα μάρτυρες καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας.

Ἐρχετο νὰ γραφῇ ὅτι ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλισσα εἶνε ὑπὲρ δημῶδους μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου, ἵνα ἐκδοθῇ παραλλήλως μὲ τὸ πρωτότυπον, καὶ δὲν ἤργησαν νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ μέσον δημῶδοι καὶ φαντασιόπληκτοι, ζητοῦντες νὰ δηλητηριάσωσι τὸν ἑλληνικὸν λαὸν μὲ τὴν τόσον πρόστυχον ὅσον καὶ πεπονηρευμένην διὰβολήν, ὅτι ὑπάρχει ῥωσικὸς ἀκτύλος ζητῶν νὰ καταστρέψῃ τὸ γόητρον τοῦ ἑλληνισμοῦ. Καὶ μὲ τὴν ἀκαταλόγηστον ταύτην προϋπόθεσιν ἀγρυπτικαὶ καὶ ὑστερικαὶ βάλλονται κραυγαὶ πρὸς διάσωσιν τοῦ ἔθνους ἀπὸ τῆς βασιλικῆς καὶ μωσχοβιτικῆς ἐπιβουλῆς!

Οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἀναπλάσεως» ἄς ἐπιστήσωσι νηφάλιον τὴν προσοχὴν των ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, διὰ νὰ μὴ

γείνωσι καὶ αὐτοὶ ἀκούσια θύματα ἀδικίας καὶ πλῆθους ἀντιδικίας χριστιανῶν καὶ ἐλλήνων ἀληθῶν.

Ἄλλο τὸ ζήτημα ἂν ἡ βασιλικὴ ἐπιθυμία ᾖ ἐκείνη ἡ ὁποία τὸ νὰ ἰσχυρίζονται ὅμως ὅτι ἐνεκνεύσθη ἀπὸ ὑποκίτας καὶ ἀντεθνικά ἐλατήρια, εἶνε μωρία, εἰς τὰ ἀντίποινα τῆς ὁποίας ὀρείλομεν νὰ προσέξωμεν πολὺ.

Ὁ Μ. Οἰκονόμος ἄλλοτε ἐπολέμησε τὴν μετὰφρασιν. Καὶ ὅμως ἐτιμᾶτο ἐξαιρέτως ἐν Ρωσίᾳ, καὶ ἐθεωρεῖτο ὄργανον ῥωσικόν. Ὑπὲρ τῆς μεταφράσεως δὲ ἦσαν ὁ Φερμακίδης καὶ ὁ Βάμβας, ἀνώτεροι πάσης ὑποκίτης ἐπὶ φιλορρωσισμῷ.

Εἶναι τις ἐναντίον τῆς μεταφράσεως. Ἀς τὴν ἀπαδοχόμεν, ἀλλ' ἐντὸς ὀρίων εὐλόγων καὶ δικαίων. Ἀς τὴν πολειήτη ἀπὸ ἀπόψεως ὀρθοσκευτικῆς; ἂς τὴν πολειήτη ἀπὸ ἀπὸψεως ἔθνικης, ὅταν τοιαύτη ᾖ ἡ πεποιθήσις του. Ἀλλ' ἂς μὴ ἀναμινγύῃ ἐπιβουλὰς, οἵτινες ὑφίστανται μόνον εἰς τὴν φαντασίαν του. Καὶ ἂς μὴ ἐγκληματῇ κατὰ τοῦ ἔθνους, ἀποδίδων ἀντεθνικὰς προθέσεις εἰς πρόσωπα, ὑπέρτερα πάσης τοιαύτης ὑπονοίας.

Ἀσὶ σωφρονοῦντες θέλουν νὰ κρατοῦν τοὺς βσιλεῖς των ὑψηλά, καὶ ὅταν ἀκόμη πολλὰς δὲν τὸ ἀξίζουν. Μῖνοι ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν ἀφ' ἐνὸς ὅτι ἡ βασιλεία μᾶς εἶνε βίσις ἔθνικῆς ζωῆς καὶ ἀγκυρὰ ἔθνικῆς σωτηρίας, καὶ ἀφ' ἐτέρου ζητοῦμεν νὰ τὴν συντρίψωμεν εἰς τὴν λαϊκὴν συνείδησιν, ἔτοιμοι πάλιν ἐν ἡμέραις πονηρῆς νὰ ἀναθίσωμεν εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς ἐλπίδας μας.

Ἡ παραφροσύνη τοῦ 1897 μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθά της ἦτο δημιούργημα μᾶς τοιαύτης κακούργου τακτικῆς ἐναντίον τῆς βασιλείας. Ἀκαταλόγητοι δημῶδοι, δηλητηριᾶσαντες καὶ τοὺς φρονιμωτέρους, ἠθέλησαν νὰ θέσωσι τὸ ἔθνος ἐντιμέτωπον τῶν βασιλέων. Αἱ στρατιαὶ τῶν ἀπαλλαγέντων καὶ οἱ ἐφημεριογράφοι ἐκείνοι, οἵτινες εἰς ἕνα πύλεμον διέβλεπον λαμπρὰν εὐκαιρίαν εὐρυτέρως κυκλοφορίας τοῦ φύλλου των, τὸ πᾶν μετεχειρίσθησαν ὅπως διασαλεύωσι τὴν πεποιθήσιν ἐπὶ τὴν φιλοπατρίαν τοῦ στέμματος. Ἡ δὲ ἀσέβεια τότε δὲν ἐφέσθη αὐτοῦ τοῦ ἀδύτου τοῦ βασιλικοῦ οἴκου. Καὶ ἐπολιτεύθημεν ὡς ἀδολοῦτοι. Ἀλλὰ οἱ κρημοὶ δὲν ἤργησαν νὰ ἐπιφανῶσι, καὶ πρὸ τῆς ἀδύτου μετετρέπημεν ὅλοι εἰς βασιλικούς ἐκείτας.

Ἀλλ' οἱ δημῶδοι, μετὰ μικρὰν ἐκλειψιν, ἀναφαίνονται μὲ τὴν ἰδίαν κορυφότητα καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ἀσυνειδησίαν. Τὸ ὀρθοσκευτικὸν μέρος τί εἶνε εἰς αὐτοὺς; Ἀπλὴ πρόφασις. Ἀφοῦ μεταξὺ τῶν ἐπιτιθεμένων πρωτοστατοῦσι διὰ συνθήματος τὰ ἀσέβη καὶ ἀπροκάλυπτα στόματα τοῦ μωσχοβισμοῦ. Ἐχθροὶ τῆς ὀρθοσκευτικῆς καὶ τῆς βασιλείας, φημιθέντες ὅμως ἐξ ἀνάγκης, ἡλάλαξαν εἰρόντες εὐκαιρίαν νὰ πολεμήσωσι τὴν δευτέραν διὰ τῆς πρώτης. Κακοῦβεια, τόσῳ μᾶλλον ἀξία σιγματισμοῦ, καθόσον δὲν ἐδίστασε νὰ ἐμφορηθῇ ἐκμεταλλευομένη προσηχάματα ἄγια καὶ ἱερά.

Ἐὰν ὁ πατριωτισμὸς των ᾖ εἰλικρινής, ὀφείλουσι νὰ σταθῶσιν εὐλαβεῖς πρὸ τοῦ βασιλικοῦ προσώπου, τὸ ὅποιον διασφύρουσι. Πᾶσα πατριωτικὴ ἐργασία προϋποθέτει καὶ βάσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ στηριχθῇ, καὶ ἐλπίδα, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ

ἀνασταθῇ καὶ θὰ ἀνασταθῇ. Ἡ βίσις αὐτὴ καὶ ἡ ἐλπίς δὲν εἶνε βέβαια καὶ ἀμετακίνηται καὶ ἀμετακίνητοι καὶ οἱ ἀπὸ τῆς δημοσιογραφίας. Καὶ ἔδω εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κλονισμῶς διὰ τὴν βασιλικὴν ἐμπιστοσύνην προάγει τὴν ἀποθάρρυνσιν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀπορίαν εἰς τὰ τὸ ἐσωτερικὸν ὀλικληρῶς ὁ ἐκεῖ ἑλληνισμὸς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀντιβουλίας τοῦ ἐσωτερικοῦ παραφροσύνης ἐπεβλήθη αὐτὰς τὴν πρὸς τὴν βασιλείαν στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν ἂν δὲ ποτε ἤθελον ἀρθῇ ἡ ἐμπιστοσύνη αὐτῇ, θὰ συνεθίστατο ἐκεῖ καὶ πᾶσα ἔθνικὴ ἐλπίς.

Ἦνα τί λοιπὸν, ταλαίπωροι, συνεχίζετε καὶ πάλιν, μᾶλλον δὲ καὶ ἐκπεύετε τὸ ὀλεσθῆναι σας ἔργον; Καὶ λέγω ἐκπεύετε, διότι πρὸς διείκτις μὲν ἀπεδίδετε εἰς τὰ ἡγεμονικὰ πρόσωπα μόνον ἀντεθνικὰς σκευωρίας, ἐνῷ σήμερον, διεπρωκτιζόντες εἰς κκοπιστὴν καὶ ἀθλιότητα, μηχανεύεσθε διὰ παντοίων σπασμολογημάτων νὰ πείσητε ὅτι ἡ ἐκείθεν ἐπιβουλὴ συμπεριέλαβε καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν ὁποίαν ἐσώτατε σῆς ἐν Ἑλλάδι μὲ τὰ ὀρθοσκευτικὰ καὶ ὀλικληρὰ δημοσιεύματά σας, μὲ τοὺς μωσχοβισμῶς συνεταγμένους σας, μὲ τὰς φύλας μωσχοβισμῶς μεταφράσεως σας, μὲ τὴν ἄσχητον ἐκπεύουσιν σας, καὶ μὲ τὴν χεῖρονα πονηρίαν σας ὑπὸ τὴν ἄσχητον καὶ ἀσέβη ἐπιτροπὴν τῆς φρυλοτέρως κομμουνικῆς τυραννίης καὶ ἰδιοτελείας.

Ἄν τοῦλάχιστον αὐτὴ ἡ ἐγκληματικὴ πολιτικὴ σας εἶχεν ὡς ἐλατήριον μίαν καλὴν πίστιν, πεπλανημένην μὲν, εἰλικρινῆ ὅμως, ὅτι ἦτο ἵσως ἄξις ἐκπεικίας τινός· ἀλλ' ὅλοι οἱ ὀρθοφρονούντες κολλῶσι σὰς γνωρίζουσι καλῶς· γνωρίζουσι ὅτι ἡ πολιτικὴ καὶ δημοσιογραφικὴ ὑπόστασις σας μόνον ἐντὸς τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης δύναται νὰ ἀναθῇ, ὅτι ἡ ἀναγεννηθεῖσα ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν βασιλείαν σὰς ἠνώχλει, διότι τὸ μετὰ τῶν χάσμα ἐκλεισε, διὰ νὰ γείνη ἰδιῶς σας τάφος, καὶ ὅτι θέλετε λαὸν ἀπεσπασμένον ἀπὸ τῶν βασιλέων του, διὰ νὰ τὸν σφύρητε καὶ πάλιν ἐπὶ σῶς, ἀδιαφροῦντες ὅτι τὸν ἐδηγεῖτε πρὸς τὴν ἄδυσσον. Καὶ διὰ τοῦτο, ἂν προηγουμένως σὰς ἐπεδαψιλεύετο καὶ οἰκτὸς τις, τῶρα κύματα μόνον βδελυγμίας ἐγείρονται πρὸς σας.

Ἐναντίον τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τῆς βασιλείας ταύτης τί δὲν εἴχετε ἐξεμέσει ἐπὶ ὀλοκλήρους μῆνας! Ἐν αὐτῷ δὲν ἐβλέπετε παρὰ ὄργανον προδοσίας! Ἐν τούτοις τῶρα, ὅτε τὰ πράγματα ὀμίλησαν, τίποτε ἄλλο δὲν ἀπεδείχθητε παρὰ εἰ ποταπώτεροι τῶν συκοφαντῶν. Εἴθε λοιπὸν πράγματι πατριῶται; Διὰ τὸ προηγουμένον αὐτὸ δὲν σὰς ἐσωφρόνισε; Διὰ τὸ δὲν ὑποπτεύεσθε ὅτι καὶ τῶρα πιθανῶς πλανᾶσθε, ὥστε νὰ γείνητε ἐπιφυλακτικώτεροι; Διὰ τὸ;

Θέλετε νὰ σὰς τὸ εἰπωμεν ἡμεῖς;

Δὲν πλανᾶσθε ἀπλῶς; ἀλλὰ ψεύδεσθε καὶ ἄγρυπτετε καὶ ἐξαπατᾶτε. Διότι ἐντὸς σας ἐμφωλεῖται ὁ δαίμων τοῦ πάθους καὶ τῆς καταστροφῆς, ὁ δὲ δὲ πατριωτισμὸς σας δὲν εἶνε μόνον ἀλλόκοτος, ἀλλ' εἶνε ὁ κατηλκώτερος καὶ αἰσχροτέρος ἐξ ὅλων τῶν ὀλικληρῶν ψευδοπατριωτισμῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἑλκὴ ἐπέδειξαν αἱ ἀκτῖνες τῆς ἱστορίας.

ΠΙΣΤΙΣ — ΕΜΠΙΣΤΑΣΙΣ — ΑΠΟΒΟΛΙΣ — ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ

Δ', Η ΠΙΣΤΙΣ ΕΝ ΤΗ ΕΛΠΙΔΙ ΚΑΙ ΥΠΟΜΟΝΗ.
Τ Η Σ Ψ Υ Χ Η Σ

(Συνέχεια)

Βλέπω άνθρωπον, ο οποίος από πλούτου ἐγένετο πτωχός, ἀπὸ ἐντίμου ἄτιμος. Τὸ πᾶν δι' αὐτὸν κατεστραμμένον τὸν ἄνθρωπον στερεῖται· γυμνός καταντᾷ· ἡ ἐνδοξία τοῦ φρονεῖν τὸ σῶμα, ὁ ἐξουτελισμὸς τοῦ κατατρῶναι τὴν καρδίαν, καὶ ἐπὶ πλέον, ἵνα τὸ ποτήριον τῶν πικριῶν ὑπερπληρωθῇ, ὑπουργός, ἀγρία καὶ ἄδικος καταδωξίς τῇ ἀφαιρῇ τὴν ἡσυχίαν, τὸν στερεῖ τοῦ ἕνους, καθ' ὃν τὰς συμφορὰς τοῦ εἰς ἐπὶ ἐπὶ λογίζετο καὶ ἐν τῇ ἀναισθησίᾳ τοῦ ἀνεκονομίζετο. Ἀπὸ τῶν προσφιλεστάτων αὐτοῦ προσώπων χωρίζεται· τὴν κἀταργον τὸν δέχεται· ἡ Ἐρινὺς ἡ ἄδικος, τοὺς δδόντας τρέφουσα, ἀκαισία τὴν ὄψιν, τρομερὰ εἰς τὴν ἐπιθεσιν, ἀγρίως καὶ ἀνηλεῶς τὸν μαστίζει διὰ τῶν εὐλογιστῶν ἀκαταδωδῶν μαστίγων τῆς τῆν θλίψιν τοῦ ἔχει τροφήν, τὰ δάκρυά τοῦ δρόπον, τὴν παραφροσύνην τοῦ ἀνακούφισιν· δὲν ὑπάρχει δι' αὐτὸν κόσμος ἀγαθός· γύρω τοῦ φῶς δὲν βλέπει· τὰ πάντα σκότια καὶ εἰλεγθῇ· νὰ πετάξῃ καὶ νὰ γείνη ἄφαντος σφοδρῶς ἐπιθυμῇ. — Σιδηροὶ τὸν κατέχουν δεσμοὶ καὶ ἀντὶ νὰ πετάξῃ βυθίζεται. Εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς ζητεῖ νὰ κρυβῇ, καὶ ἡ γῆ τὸν ἀποδιώκει λέγουσα· σὺ δὲν σε δέχομαι· ἐκκένωσον μέχρι τρυγός τὸ τῶν πικριῶν σου ποτήριον, πλε τὸ δηλητηριῶν σου μέχρι τῆς τελευταίας σταγόνης· πῶς ἐλησμόνησας, ὅτι ὑπάρχει καὶ λαμπρότης; Ἡ τελευταία σταγὼν τοῦ δηλητηρίου σου εἶνε ἡ κατὰ τοῦ τραχήλου σου πτώσις τοῦ ἀκαισίου φασγάνου τῆς· λοιπὸν μὴ βιάζεσαι. Τὸ πᾶν διὰ τὸν ταλαίπωρον τοῦτον ἀπώλετο· οἱ ὁμοῖοι τοῦ ἀνθρώπου, οἱ μὲν ἐξ εἴκτου, οἱ δὲ ἐκ κακεντρεχίας, οἱ δὲ ἐκ φθόνου καὶ ἐπιχειρεκακίας, διὰ τὰ περασμένα μεγαλεῖά τοῦ, σείουν τὴν κεφαλὴν καὶ παρέρχονται λέγοντες· «Ἐνεταφιάσθη καὶ τὸν τάφον τοῦ ἐκάλυψε πλάξ αἰώνιου ἀτιμίας». Καὶ ὅμως ὁ κατεστραμμένος ζῇ, ὁ ἀπολωλὼς εὐρίσκεται, ὁ ἀσθενέστατος ἔχει δυνάμεις, ὁ σιδηροδέσμιος εἶνε ἐλεύθερος, ὁ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς ζήτων τὴν ἀνάπαυσίν τοῦ, πρὸς τὸν ἐλευθεροκοινωνοῦτα κόσμον προσηλθούται· θύμα τῆς Ἐρινύος, μετὰ θάρρους αὐτὴν ἀντιμετωπίζει, μονίμως καὶ διαρκῶς θλίβεται, καὶ πρὸς τὴν χαρὰν ἐνατενίζει, μὲ πικρίαν τρέφεται, καὶ πρὸς τὴν γλυκύτητα ἀποδίδει, ἐν τῇ σκότει διατελεῖ καὶ ἀπὸ τοῦ φωτός δὲν διαχωρίζεται, πρὸς τὴν γῆν ἐξ ἀισχύνης τὴν κεφαλὴν πάντοτε κύπτει, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ τὰ ὅματα τῆς ψυχῆς δὲν καταβιβάζει· εἰς τὸν θάνατον φέρεται καὶ τῆς ζωῆς δὲν ἀφίσταται, διότι ἐλπίζει.

Ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ἐλπίδα ἔχων ὑπὲρ τοὺς τοσούτους καὶ τοιοῦτους κινδύνους, ὑπὲρ τὰς τοσαύτας καὶ τοιαύτας συμφορὰς, αἰρεται, ἀνακουφίζεται, στηρίζεται, ὑπάρχει. Καὶ ἐὰν μὴ ἐνταῦθα, ἐν τοῖς ἀνθρώποις δικαιοσύνη καὶ ἀνακτῆσθαι τὴν ἀπολεσθεῖσαν τιμὴν καὶ ἐλευθερίαν ἐν αὐτῷ ἀνακράζει· Ἰδοὺ ὁ Οὐρανός».

Ἐλπίζει αὐτὸς ὡς σῶμα, ὡς ὕλική ὑπερβίς ἐν τῇ ὕλῃ, καὶ ἐκ τῆς ὕλης τοιαῦτα κἀγούσα· Οὐδαμῶς.

Τὸ ἐλπίζειν καὶ ἐν τῇ ἐλπίδι ὑπὲρ τὰ τοσαῦτα οὕτω ἐκαιρόμενον εἶναι ἡ ἐκτὸς τῆς ὕλης αὐλὸς ψυχῆς.

Βλέπω τὴν αὐλὸν ψυχὴν τὴν ἐν τῇ προκειμένη περιστάσει καὶ ἐν ἄλλαις περὶ πηλοῖς ὡς ἐλπίζουσιν ψυχὴν ἀναδεικνυμένην· Δὲν τὴν βλέπω. Καὶ ὅμως τὴν βλέπω. Τὴν βλέπω ὁμογενομένη ἀπὸ τὸν μάρτυρά της τὸν ἀξιοπιστον· ὁ μάρτυς εἶνε ἡ ἐλπίς· πιστεύω τὸν μάρτυρα καὶ βλέπω τὴν ψυχὴν· ἐὰν ἐτύφλωτον καὶ δὲν προσεῖχον εἰς τὸν μάρτυρα, δὲν θὰ ἐπίστευον εἰς τὴν πληροφορίαν τοῦ, δὲν θὰ ἔβλεπον τὴν ψυχὴν, δὲν θὰ τὴν ἤκουον λέγουσαν «ἐδῶ εἰμαι ἐλπίζουσα». Πόσον δὲ σαφῶς βλέπω τὴν ψυχὴν ἐν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις καὶ ἐν ἐμοὶ κατὰ τὴν εἰς τὰς θλίψεις πάσης ὑπομονὴν τὴν ἐκ τῆς ἐλπίδος!

Τοῦ προσφιλεστάτου προσώπου στεροῦμαι καὶ ὑπομένω, διότι ἐλπίζω. — Καὶ ἐλπίζω, διότι ἐὰν μὴ ἐπὶ τῆς γῆς μετ' ἐμοῦ τοῦτο διαρκῶς ἔχω, πέπεισμαι, ὅτι ἐν Οὐρανῷ μετ' αὐτοῦ αἰώνως θὰ ζήσω καὶ τῆς δόξης τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς μετ' αὐτοῦ θὰ ἀπολαμβάνω, ἐν ἀνεκρήστω καὶ ἀπεριγράπτῳ μακαριότητι ἀτελευτήτῳ θὰ διατελῶ. Καὶ ἔχω αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, διότι ἀναβλέπω εἰς τὴν θάνασιν. Ἀναβλέπω δὲ εἰς τὴν θάνασιν, διότι δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω ἐμαυτὸν ἢ ἀθάνατον. Τί τὸ ἐπόμενον ἐκ τῆς ἐλπίδος; τί τὸ εἰς τὴν θάνασιν ἀναβλέπον καὶ ἐλπίζον; τί τὸ ἀναγκάζον με νὰ ἐννοήσω ἐμαυτὸν ἀθάνατον; Τὸ ὕλικόν σῶμά μου; Ἀλλὰ αὐτὸ τοῦτο καθ' ἑαυτὸ ἀποτελεῖ διάψευσιν τῆς περὶ θάνασιν πληροφορίας. Διότι, ἀφ' ἧς στιγμῆς συσχηματίζεται καὶ γεννᾶται, καὶ νὰ φθαίρηται ἄρχεται. — Τί κοινὸν φθαρτὸν πρὸς τὰ ἀφθάρτα, τί κοινὸν πρὸς τὰ αἰώνια, τί κοινὸν θνητὸν πρὸς τὰ ἀθάνατα; Ἡ ψυχὴ εἶνε ἡ ὑπομένουσα, διότι ἐλπίζει, καὶ ἡ ψυχὴ ἐλπίζει, διότι ἀναγκάτως ἐκ τῆς θάνατον ἐννοεῖ.

Τιμόθεος Ἀναστασίου
Ἀρχιμανδρίτης

ΤΑ ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

(Ἰδε προοιόμενον φύλλον).

Ἐπειδὴ ἀτόχημά τί σοι ἐπῆλθε, νομίζεις ὅτι δὲν ὀφείλεις πλέον εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Θεόν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτον εὐργετήσαν ὑπὸ τῆς θείας Ἀγαθότητος καὶ ἀπὸ τοῦ φωτός αὐτῆς θερμαινόμενος ἀνεγνώριζες καὶ ἐλάτρευες τὸν πᾶντα γαθὸν Δοτῆρα πικρὸς ἀγαθῶν. Ὅτε δὲ τῆς εὐτυχίας ὁ χρόνος παρήλθεν, ὅτε μόνος ἔμεινας ἄνευ προστασίας καὶ παρηγορίας τῶν ἀνθρώπων, ὅτε πολλῶν εὐεργετημάτων τῆς θείας Προνοίας ἐστερήθης, τότε πᾶσαν Αὐτῆς εὐεργεσίαν ἐλησμόνησας! Νομίζεις ὅτι οὐδὲν ἔχεις πλέον αἷτιον εὐγνωμοσύνης, ὅτι δύνασαι νὰ λησμονήσῃς τὰ εὐεργετήματα ὅσα ἀπὸ τῆς

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΠΡΩΤΩ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΑΛΑΣΣΕΩΣ»

Ὁ ἐν Ἀθήναις Σύλλογος τῆς «Ἀναπάλασσεως» ἔδωκεν ἐν Πύργῳ τῆς Ἡλείας Τμήμα, τοῦ ὁποῦ σκοπὸς εἶνε τὸ νὰ συντελέσῃ εἰς διάπλυνσιν καὶ κλητήρας θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως ἐν τῇ πόλει τῆς ἱερώσεως τοῦ καὶ τοῖς ἐκκλησιαστικῶν αὐτῆς, διὰ τῆς διαδόσεως καὶ ἐφαρμογῆς τῶν Ὁρθοδόξων χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ παραγγελμάτων.

2) Ὁ σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ Τμήματος θέλει ἐπιδιωχθῇ διὰ τῶν ἐξἑς μέσων.

α') διὰ τῆς συντηρήσεως κηρύξεως συνεδριῶν καὶ ὁμιλιῶν, πρεσβύτης δὲ τοῦ χρόνου καὶ διὰ τοῦ κατὰ τὸν ἀναγνωστῆρα κυρίως ἡθικοθρησκευτικῆς ὕλης, περιλαμβανόντος ὅμως καὶ οἰκονομικῶν ἄλλο ἐντυπον, βιβλίον, ἐφημερίδα ἢ περιοδικόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελεν ἀντιμάχεσθαι πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ Τμήματος.

β') διὰ τακτικῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας καὶ ἀναπτύξεως τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν ἐν πάσι αὐτῶν ταῖς σχέσεσι πρὸς τὸν οἰκογενειακόν, τὸν κοινωνικόν, τὸν ἡθικόν καὶ τὸν πολιτικόν βίον.

γ') διὰ διδασκαλίας τῶν ἀξιολογωτέρων γεγονότων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας.

δ') διὰ δημόσιους ἀναπτύξεως γνώσεων ὑγιεινῆς σώματος καὶ ψυχῆς.

ε') δι' ἀναπτύξεως ἐκ παραλλήλου γνώσεων ποινικοῦ δικαίου κατὰ τοὺς νόμους τῆς πολιτείας καὶ τὸν εὐαγγελικὸν νόμον.

ς') διὰ συνεργασίας πρὸς ἐπιτυχίαν νομοθετικῆς καθιερώσεως τῆς Κυριακῆς ἀργίας.

ζ') δι' ἀμοιβῆς ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ χριστιανικῇ πίστει ἐνισχύσεως καὶ ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων τῆς χριστιανικῆς φιλαδελφίας.

η') διὰ παντός ἄλλου μέσου συμφέροντος πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου τῆς «Ἀναπάλασσεως».

3) Τὸ τμήμα διοικεῖται ὑπὸ ἐφορίας πενταμελοῦς ἐκλεγόμενης ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτοῦ ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν. Ἐκλέγει δὲ ἡ Ἐφορία ἐπίσης κατὰ τριετίαν τὸν γραμματέα καὶ τὸν ταμίαν ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς. — Ἐν περιπτώσει παραιτήσεως ἐφόρου τινός, ἐκλέγεται ἀντικαταστάτης τοῦ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐφόρων, ἐφόσον παρμένουσιν οἱ τρεῖς ἐξ αὐτῶν.

4) Πρόεδρος τῆς Ἐφορίας καὶ τοῦ Τμήματος δὲν ἐκλέγεται· ἀλλ' ἕκαστος ἐκ τῶν ἐφόρων προεδρεύει κατὰ μῆνα, πλὴν τοῦ γραμματέως καὶ τοῦ Ταμίου.

5) Ὁ θέλων νὰ γείνη μέλος τοῦ Τμήματος, ὀφείλει νὰ ζητήσῃ τοῦτο δι' ἐγγράφου αἰτήσεώς τοῦ ἢ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν σχετικὴν πρότασιν διὰ τινος τῶν ἐφόρων.

6) Ἡ Ἐφορία τοῦ Τμήματος συνεδριάζουσα ἐν ἀπαρτίᾳ καθ' ὁρίζομενας ἡμέρας καὶ ὥρες ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριῶν αὐτῆς ἐγκρίνει ἢ ἀπορρίπτει κατὰ πλειονοψηρίαν

γεννήσεώς σου, ὅτε πλήρης ἀναγκῶν καὶ ἀνέκων νὰ πληρώσῃς ταῦτα εἰσέλθεις εἰς τὸν κόσμον, ἀκαταπύστως ἀπῆλθης! Ἀλλὰ ὁ τὰ παρόντα ἐνθυμούμενος καὶ ληθμονῶν τὰ παρελθόντα εὐεργετήματα, οὗτος οὐτιδανός, ἀχάριστος καὶ ἀγνώμων κερδοσκοπὸς καὶ εἶνε καὶ λέγεται. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι, ὅταν σὲ πληροῖ εὐεργετημάτων, τότε μόνον ὀφείλεις νὰ εὐγνωμονῇς καὶ νὰ εὐχαριστῇς τὸν Θεόν; Τοῦτο καὶ πᾶς ἀμαρτωλὸς πράττει. Καὶ ὅτε ἡ θεία Πρόνοια φαίνεται ληθμονοῦσα ἡμᾶς, καὶ ὅτε ἀφαιρῇ ἡμᾶς τὰς ὠραιοτάτας τῶν ἀγαλλιάσεων, καὶ τότε, ἐὰν ἐν γαλήνῃ καὶ ὑπομονῇ ἐξακολουθῶμεν εὐλογούντες τοῦ Κυρίου τὸ ὄνομα, δυνάμεθα νὰ ἀισθανθώμεν τὰ εὐεργετήματα, ὅσα ἡ πρόνοια Αὐτοῦ ἐπέτρεψεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ν' ἀπολαύσωμεν, ἐν ᾧ δὲν ἐδικαιούμεθα νὰ τ' ἀπαιτήσωμεν, καὶ ὡς εὐγνώμονα τέκνα νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν Πατέρα ἐπὶ τῇ προνοίᾳ Αὐτοῦ περὶ ἡμῶν. Οὐδὲ μόνον διὰ τὰ πρὸς ἡμᾶς εὐεργετήματα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ κοινά, τῶν ὁποίων καὶ ἡμεῖς μετέχομεν, εὐγνωμοσύνην ὀφείλομεν πρὸς τὸν Θεόν. Τίς ἐξ ἡμῶν, ἐν παραδείγματι, δὲν θὰ εὐλογῇ τὸν Θεόν, διότι ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ γεννηθῇ εἰς χώραν φρονίμως καὶ ἀγαθῶς κυβερνωμένην ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἰρήνῃ τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ; Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν θὰ εὐχαριστῇ τὴν θείαν Πρόνοιαν, διότι μᾶς ἔθεσεν εἰς χώραν ὑπὸ χριστιανῶν κατοικουμένην, ἐν ᾗ διδάσκεται τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἀκούεται ἡ παρήγορος καὶ χαρμόσυτος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ φωνή, ἡ τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῆς ἀγαθῆς θελήσεως, ἀπὸ τῆς φανερωμένης διὰ τῆς ἀγάπης πίστεως ἐξάρτῳσα! Καὶ δύναται νὰ ἔχῃ ὅρια ἡ εὐγνωμοσύνη μας, ὅτε εἰς τὴν ἱερὰν παραδιδόμεθα ἐλπίδα τῆς αἰώνιας μακαριότητος, τὴν ὁποῖαν διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεώς τοῦ ὁ Σωτὴρ ἡσφάλισεν εἰς πάντας τοὺς ἐπιτελέσαντας ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα;

«Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, εὐλόγει ἡ καρδία μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ μὴ λησμονεῖ τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ. Αὐτὸς συγχωρεῖ τὰς ἀνομίας σου καὶ θεραπεύει τὰς νόσους τῆς ψυχῆς σου. Σώζει ἀπὸ τῆς φθορᾶς τὴν ζωὴν σου, καὶ παρέχει πλουσίως τὸ τέλος καὶ τοὺς οἰκτιρμούς του».

Μετὰ τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης ὀφείλομεν καὶ ὑποταγὴν πρὸς τὸν Θεόν, ὑποταγὴν τοῦ νοῦ ἡμῶν εἰς τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας, ὑποταγὴν τῆς θελήσεως καὶ τῆς καρδίας ἡμῶν εἰς τὸ ἅγιον θέλημα τοῦ, ὑποταγὴν ὁλόφυχον εἰς τὰς δοκιμασίας, εἰς τὰς ὁποίας μᾶς ὑποβάλλει. Πρὸς τὸν παντοδύναμον Δημιουργὸν καὶ αἰώνιον Εὐεργετὴν εὐλαβείαν καὶ εὐγνωμοσύνην καὶ ὑποταγὴν ὀφείλομεν μετ' ἀπεριόριστου ἐμπιστοσύνης, ὅχι μόνον κατὰ τὴν ἐπίσημον τῆς λατρείας ὥραν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν καθημερινῶν ἡμῶν ἔργων, καὶ ὅτε μόνον θεώμεθα τὸ κάλλος τῆς φύσεως, καὶ τότε καὶ πάντοτε, ὁγαπῶντες αὐτῶν τὸν Θεόν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

H. K. Γκορογιάννης

τούς προτεινομένους ή αὐτομότως ὡς γίνονται ἀποφάσεις μὲν τοῦ Τμήματος, ἀναγράφει ἐν τῷ ἐγγράμμῳ τούτῳ καὶ ὑστεροῦντος ἀντιγράφει τριῶν μηνῶν, ἢ καὶ πλείονος, εἴτε διὰ δημοσυνελεύσεως ἢ διὰ κοινοβουλίου συνεδριονοῦνται ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Τμήματος, ὁρίζει τὰς ἡμέρας καὶ τὰς ὥρας τῆς ἐν τῇ αἰθρῇ τοῦ τμήματος διδασκαλίας, ὡς καὶ τίνας οἱ ἐκαστοὶ διδάσκοντες ἐν αὐτῇ, ἀνακηρύττει τοὺς διορηγούς καὶ εὐεργέτας τοῦ Τμήματος καὶ συζητεῖ πᾶσαν ἄλλην αὐτοῦ ὑπόθεσιν, ἀποφασίζει δὲ περὶ ἧς ἢ κατὰ πλειονοψηρίαν.

7) Ὁ ἀνὰ ἓνα ἑκαστὸν μῆνα προεδρεύων τῆς Ἐφορίας τοῦ Τμήματος συγκαλεῖ καὶ διευθύνει τὰς συνεδριάσεις ἐκείνης ἢ τὰς συνελεύσεις τούτου, υπογράφει τὰ πρακτικά καὶ πᾶν ἐγγράφον ἐπίσημον καὶ ἐν γένει πρωτοστατεῖ ἐν τῇ διοικήσει πᾶσων τῶν ὑποθέσεων καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ Τμήματος.

8) Ὁ Γραμματεὺς συντάσσει τὰ πρακτικά τῶν συνεδριῶν τῆς Ἐφορίας καὶ τῶν Συνελεύσεων τοῦ Τμήματος, τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ μηνιαίαν έκθεσιν τῶν κυριωτέρων πεπραγμένων τῆς Ἐφορίας καὶ τοῦ Τμήματος, ἐνδιαλαμβάνουσαν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐγγραφέντων ἢ καὶ διαγραφέντων μελῶν, τὸν ἀριθμὸν τῶν γενομένων ὁμιλιῶν καὶ τὰ ὀνοματεπώνυμα τῶν διδασκάντων μετὰ τῶν σχετικῶν θεμάτων τὰ ὁποῖα ἑκάστος ἐπιδραμεύθη, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀξιοσημείωτον, προσυπογράφει δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ προέδρου υπογραφόμενα ἐγγράφα.

9) Ὁ Τμήσις τοῦ Τμήματος διευθύνει τὰ λογιστικά αὐτοῦ, ἐνεργεῖ τὰς εἰσπράξεις προσλαμβάνων ἐπὶ τούτῳ ἐν ἀνάγκῃ καὶ βοηθόν, ἐκτελεῖ τὰς πληρωμὰς ἐπὶ τῇ βύσει ἐνταλμάτων υπογεγραμμένων ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ Γραμματέως, καὶ κατὰ μῆνα γνωρίζει εἰς τὴν Ἐφορίαν συνοπτικῶς τὴν κατάστασιν τοῦ Τμήματος δι' εἰρήνης ἐκθέσεως, ἥτις ἀναρτᾶται ἐν ἀντιγράφῳ καὶ ἐν τῇ αἰθρῇ τοῦ Τμήματος, ὅπως λαμβάνωσι γνῶσιν καὶ τὰ μέλη.

10) Ἀντίγραφον τῆς ἐνταυσίας έκθέσεως τοῦ προεδρείου στέλλεται πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις Κεντρικὴν Ἐφορίαν.

11) Ἐὰν μέλος τι τῆς ἐφορίας ἤθελεν ἀποεἰχθῆ ἄνεργον παρὰ τὰ καθήκοντα καὶ τὰς υποχρεώσεις, ἢ ἐπιβέβηκε αὐτῷ ἢ ἐν τῷ Τμήματι ἰδιότης του, ἢ ἐν Ἀθήναις Κεντρικῇ Ἐφορίᾳ εἴτε μετὰ προηγουμένην καταγγελίαν τοῦ προέδρου ἢ μέλους τινός τῆς ἐφορίας ἢ καὶ μελῶν τοῦ Τμήματος εἴτε καὶ αὐτεπαγγέλτως, μετὰ προσήκουσαν βεβλῶσιν τῆς ἀμέμπτου πρὸς τὴν, δύναται νὰ προῖη εἰς πᾶσιν τοῖς ἐπὶ ἐθείας εἴτε δι' εἰδικῶς ἀπεσταλμένου τῆς.

12) Ἡ ἀπερτίξις ἐν μὲν ταῖς συνεδριάσεσιν τῆς ἐφορίας ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν, ἐν δὲ ταῖς τῆς συνελεύσεως ἐκ τοῦ τετάρτου τοῦ ὅλου τῶν μελῶν, ἐν ἐν τούτοις συναριθμῶνται καὶ τρεῖς τοῦλάχιστον ἔφοροι. Μὴ γενομένης δὲ ἀπαρτίας πρὸς συγκρότησιν συνελεύσεως, συγκαλεῖται αὕτη εἰς ἐξ ἑκὼν ἡμέρας, καθ' ἣν ἀποτελοῦσιν ἀπαρτίαν δεκάδύοτε καὶ ἐν παρעρεθῶν μέλη, ἐν ἐν τούτοις περιλαμβανόμενα καὶ τρεῖς τοῦλάχιστον ἔφοροι.

13) Ἐπίτιμον πρόεδρον τοῦ Τμήματος δύναται νὰ ἐκλέγῃ ἡ ἐφορία τὸν ἐκαστοτε Ἀρχιεπίσκοπον Πατρῶν καὶ Ἡλείας.

14) Ἐκαστον ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Τμήματος καταβάλλει εἰς τὸ Τμήμα αὐτοῦ ἐπὶ ἀποδείξει μίαν δραχμὴν κατὰ μῆνα. Τὰ ψηφισθέντα νέα μέλη ἐγγράφονται εἰς τὸ μητρώον καὶ ἀποκτῶσι τὰ δικαιώματα τῶν τακτικῶν μελῶν μετὰ τὴν καταβολὴν τῆς συνδρομῆς τριῶν μηνῶν.

15) Ἀλλὰ αἱ εἰσπράξεις τοῦ Τμήματος τοῦ Τμήματος ὑπερβαίνουσιν τὰς ἐκατὸν δραχμὰς μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν

ἐξόδων, αἱ πλεονάζουσιν ἐξ αὐτῶν εἰς ἑκατοντάδας κατατίθενται εἰς τὸν Πύργον ὑποκατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Γραμματείας ὑπὸ τοῦ Τμήτου καὶ τοῦ κατὰ μῆνα προεδρεύοντος, θὰ λαμβάνηται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἐχόντων ἐξόστοτε τὴν ἰδιότητα ταύτην μετὰ προηγουμένην ἐγκρίσιν τῆς Ἐφορίας, συντασσόμενης ὑπ' αὐτῆς τῆς οἰκείας πράξεως.

16) Ἡ ἐφορία συντάσσει ἐτήσιον προϋπολογισμὸν ἐσόδων καὶ ἐξόδων, ἐν ὑποβάλλει πρὸς ἐγκρίσιν εἰς τὴν Συνέλευσιν τοῦ Τμήματος.

17) Ἐν τῇ ἐτήσιᾳ Συνελεύσει τοῦ Τμήματος, ἥτις συνέρχεται τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ Ἰανουαρίου.

α') ἀναγιγνώσκονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ πρακτικά τῆς προηγουμένης συνελεύσεως.

β') ἀναγιγνώσκονται ἢ έκθεσις τῶν πεπραγμένων κατὰ τὸ λήξαν ἔτος καὶ ἡ λογοδοσία τοῦ Τμήματος.

γ') Ἐκλέγεται ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Τμήματος τριμελὴς ἐπιτροπὴ πρὸς ἐξέλεγχσιν τῆς διαχειρίσεως τοῦ νέου ἔτους, ἀφελούσα νὰ ὑποβάλῃ τὴν σχετικὴν έκθεσιν κατὰ τὴν συνέλευσιν τοῦ ἐπομένου.

δ') Ἐκλέγονται ἀνὰ τριετίαν τὰ πέντε μέλη τῆς ἐφορίας.

18) Εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ Τμήματος δικαίωμα ψήφου ἔχουσι τὰ τακτικά μέλη καὶ οἱ διορηγτοὶ καὶ εὐεργέται. Καὶ διορηγτοὶ μὲν εἰνε οἱ προσφέροντες εἰς τὸ Τμήμα μέχρις ἐκατὸν δραμῶν, εὐεργέται δὲ οἱ ἐπὶ πλέον.

19) Οἱ ὅλικοι πόροι τοῦ Τμήματος θέλουσι διατίθεσθαι α') διὰ τὴν συντήρησιν αἰθούσης ὁμιλιῶν β') διὰ τὴν ἔδυσιν καὶ συντήρησιν Σχολῆς ἀπτόρων παιδῶν γ') διὰ τὴν μίσθωσιν τακτικῶν διδασκάλων τῶν ἐν αὐταῖς θρησκευτικῶν μαθημάτων, μετὰ προηγουμένην συνεννόησιν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον, πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Σύλλογον τῆς ἀ' Ἀναπλάσεως.

20) Τὸ Τμήμα ἔχει καὶ σφραγίδα φέρουσαν περὶ τὰς ἐξῆς λέξεις: α' Σύλλογος Ἀναπλάσεως, Τμήμα ἐν Πύργῳ.

21) Ἡ ἐν Ἀθήναις Κεντρικῇ Ἐφορίᾳ τοῦ Συλλόγου τῆς ἀ' Ἀναπλάσεως ἀσκεῖ τὴν ἡθικὴν ἐπὶ τοῦ Τμήματος ἐποπτείαν.

22) Τοῦ Τμήματος διαλυομένου, ἡ ὑπάρχουσα περιουσία του διανέμεται μετὰ τῶν ἐν Πύργῳ ἱερῶν ναῶν.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 31 Ὀκτωβρίου

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Γαλάτας, Β 12—21

Τὸ Εὐαγγέλιον Λουκ. 19—31

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ ἈΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἐν τῇ ἀ' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
6 1)2—7 1)2 μ. μ.

Σαββάτω 30 Ὀκτωβρίου Π. Δουληγέρης

Κυριακῇ 31 " Π. Δουληγέρης

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἀγίας Βίβλου 4—5 μ. μ.

Κυριακῇ 31 Ὀκτωβρίου Τιμόθεος Ἀναστασίου

Ἐν τῷ Ναφ τῆς Χρυσοσπηλαιωτισμένης

Πέμπτῃ 28 Ὀκτ. (6 1)2—7 1)2 μ. μ.) Εὐσ. Ματθόπουλος.

Παρασκευῇ 29 Ὀκτωβ. ἐν ταῖς φυλακαῖς Σωγγοῦ Τιμόθεος

Ἀναστασίου.

Ἐν τῷ Ζανναίῳ Ὁρφαντροφείῳ ἐν Πειραιεῖ

7—8 μ. μ.

Σαββάτω 30 Ὀκτωβρίου Δ. Παπαδόπουλος.

Πέμπτῃ 4 Νοεμβρίου Τιμόθ. Ἀναστασίου